

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Έν Αθήναις και Πειραιεϊ
 έτησία δραχ. 12, έξαμηνία δραχ. 7.
 Διά τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Έν ταϊς Έπαρχίαις,
 έτησία δραχ. 14, έξαμηνία δραχ. 8.
 Έν τῷ Έξωτερικῷ,
 έτησία φράγ. 16 έξαμηνία φράγ. 9.

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' έκασον στίχον διατριβῶν λε. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρά μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἓν έτος και προπληρόνεται εἰς Αθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Φίλτατε Ἀριστόφανες!

Μοὶ ἐπῆλθε μία ἰδέα πολὺ μεγάλη, και ταύτην σπεύδω νὰ σοὶ διακοινώσω ταχύ και ταχέως, ἵνα μὴ τυχόν και μοῦ φύγῃ. Σὲ διαβεβαιῶ ὅτι τυγχάνει λίαν ἐνδιαφέρουσα και σπουδαία, ὅσον σπουδαία και ἐνδιαφέροντα εἰσὶ τὰ περὶ τῆς Καμήλας και τοῦ Γαϊτανάκι και τῶν ἄλλων μωριῶν παιδαριώδη διάφορα τῆς « Ἐφημερίδος » και τοῦ « Νεολόγου », ὅστις δὲν εἰξεύρω τί πύθων ἤρχισε ν' ἀποβλακοῦται, ἀπομιμούμενος τὰς γελοιοτήτας τῆς ἐν λόγῳ συναδέλφου του. Δὲν ἐννοῶ δὰ τὰ δεκαπεντάδραχμα κύρια ἄρθρα τοῦ ἐκ Κηφισίας γράφοντος Κανελλίδου. Ὅχι ἀδελφέ, δὲν μᾶς ἀφίνει και αὐτὸς μὲ τὰς πολιτικὰς του κουταμάρας. Ὁμίλησέ του παρακαλῶ σας και σὺ Ἀριστοφάνη, ὠμίλησέ του και πὲς του πῶς τὸ Ῥωμαϊκο δὲν φτιάνεται μὲ τὸν Πίλ και μὲ τὸν Πίτ, και ὅτι πολὺ πιθανώτερον εἶνε νὰ γείνη πῆττα τὸ κεφάλι του ἢ τὰ ἄρθρα του νὰ φτιάσουν τὰ στραβά ἐλληνικά κεφάλια. Καυμένοι καιροὶ ποῦ

καταντήσατε; Ἀλλὰ—κῦτταξε ἐκεῖ, ὀλίγο ἀκόμη και θὰ ἔχανα μὲ τοὺς καιροὺς τὸν καιρόν μου και τὴν μεγάλην μου ἰδέα, τὴν ὁποιάν ἔρχομαι νὰ σοῦ διακενώσω, ὡς ἤθελον κενώσει. εὐχαρίστως ἐν μαστέλο κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ τραμπούκαρου Μογγόλου. Ἄκουσον λοιπὸν Ἀριστάρφανες, ἄκουσον, ἂν δὲν ἦσαι θεόκουφος ὡς τὸ Ἄσμοδαϊκὸν κάθαρμα, ἄκουσον και θαύμασον τὸ ἐφευρετικὸν μου πνεῦμα και ὁμολόγησον ὅτι εἶνε ἐφευρετικώτερον και τῆς χάρας τοῦ γελοιογράφου Ἀννίνου, ὅστις, λέγεται, ὅτι δὲν εἶνε τόσον κουτὸς ὅσον φαίνεται, και ὅσον εἶνε ὁ χορηγὸς τοῦ Ἄσμοδαϊκοῦ λαχανοφύλλου Σουτσοῦ ὁ κομφός. Καυμένε Σουτσε, πόσον σὲ κοροϊδεῦουν τὰ ἀμοιβαίῳ θαυμαζόμενα κωθῶνια, και πόσον σὲ μαδοῦν ὡς χῆνα παχύδερμον. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἐλεήσῃ και νὰ σὲ φωτίσῃ και νὰ σοῦ βάλλῃ ὀλίγο μυαλὸ, πρὶν σὲ ἀποξεκουτιάσουν καθολοκληρίαν αὐτοὶ οἱ κατεργάριδες ἀμοιβαίῳ θαυμασταί.—Ἄ ναι ἀληθινὰ, καλὰ ὁ λόγος ἦλθεν. Ἡ μεγάλη ἰδέα ἢ ὁποία μοῦ κατέβη εἶνε νὰ κά-

μωμεν και ἡμεῖς ἓναν ἄλλον ἀμοιβαίον θαυμασμόν, και νὰ ἐπαινῶμεν τοὺς φίλους μας καινὰ ὑβρίζωμεν μὰ σὰ γεμάτα χωρὶς ντροπῆς, ξετσιπίοτα δηλαδὴ, και μὲ λέξεις χονδροτέρας και αὐτῆς τῆς « Ἐφημερίδος » και νὰ ὑβρίζωμεν ὄσους δὲν ἔχομεν φίλους μας ἢ βλέπομεν ὅτι εἶνε κίνδυνος νὰ μᾶς περάσουν ἔς τὴν ἐξυπνάδα π.χ. θὰ ἐπαινῶμεν τὸν Μπαλάνον διότι αὐτὸς εἶνε δικὸς μας φίλος, τὸν Ὁρφανίδη και ἄς λέγῃ πῶς δὲν εἶνε καλὸς ἱατρός· τὸ λέγει ἀπὸ μετριοφροσύνης του, τὸν Βενιζέλον, δικὸς μας εἶνε και αὐτὸς, τὸν Κόκκινον, εἶνε ψυχῆ τε και σώματι δικὸς μας, τὸν Παπαρρηγόπουλον τὸν θέτομεν ὑπὸ δοκιμασίαν, εἶνε κόθορνος ὡς φίλος τῶν Φαναριωτῶν ἀλλὰ μπορεῖ νὰ τὸν προσηλυτίσωμεν, τὸν Βαμβᾶ, εἶνε καλὸς μπαμπᾶς και ἀντιπολιτεύηται στὰ κρυφὰ τὸν Μετσηνέζην, νὰ ἐπαινῶμεν δὰ και τὴν δεσποινίδα Φ. Ο. τὸ καυμένο τὸ κορίτσι τὸ κατὰ δύναμι κάμει καλὰ ποιήματα, ὅπως δὴποτε εἶνε καλλίτερα ἀπὸ τοῦ νεωτέρου Σκόκου, και τὴν δεσποινίδα Ζ. και αὐτὴ νὰ τὴν ἐπαινῶμεν, ἔχει μέλλον, μὲ

Κ Η Π Ο Σ

Ἡ ΑΠΟΚΡΕΙΑΙΣ.

Τί μεγάλο νταραβέρι!.. τί ὠρατοὶ ματκαράδες!
 Τί βιολιά και τί λαγοῦτα, τί κορίτσια, τί κυράδες!
 Τί ὄχλοβοή ναι τούτη, τί καχὸ, και τί ἀντάρρα!...
 Ἄλλοι τρέχουν μὲ γαϊδούρια, ἄλλοι μέσα εἰς τὰ κάρρα
 Κι' ἄλλοι πάλι μὲς ε' τ' ἀμάξια, και πετοῦν καλὰ κουφέτα
 Και ὠραῖα μπουκετάκια εἰς τὴν κάθε μιά κοκέτα.

Ὅλοι, ὄλοι τρελλαθῆκαν, και αὐτοὶ ἀκόμ' οἱ γέροι,
 Και αὐτοὶ βαστοῦν ἀκόμη λουλουδάκια εἰς τὸ χέρι,
 Και γιὰ μιά στιγμὴ τὰ μαῦρα γηρατειὰ των ξεχάνουν,
 Και κυττάζουν ἔς τὰ μπαλκόνια, και ἐργολαβία χάνουν.
 Και αὐτὸς ὁ Στεφανίδης χορδωμένος καμαρώνει,
 Και κυττάζει μιά κουζίνα σ' ἓνα ξύλινο μπαλκόνι.

Παρεκεί ὁ Μανουσάκης μ' ἓνα μαῦρο μπαστουνάκι
 Μὲ πολὺ καμάρι στρίφτει τὸ βαμμένο του μουστάκι,
 Κ' ἓνα ποῦρο τῆς Ἀβάνιας βγάξει μέσα ἀπ' τὴν τσέπη
 Και τ' ἀνάβει και φουμάρει, κι' ὄλοένα γλυκοβλέπει
 Μία ὑπανδρὴ μὲ δύο τῆς Εὐρώπης ματοχιάλια,
 Και τὰ δόντια τ' ὄλο τρίζει, και τοῦ πέφτουνε τὰ σάλια.

Και τοῦ «Μέλλοντος» ὁ Ἄημος σ' ἓνα γάιδαρο καθβάλα
 Τρώγει ὄλο μακαρόνια μὲ μιά ξύλινη κουτάλα,
 Και πετάει ἔς τὴ σοφία του λουλουδάκια και μπουκέτα
 Μὲ τραγούδια τῆς ἀγάπης, και διάφορα κουφέτα.
 Και τοῦ «Κερανοῦ» ὁ Μπέσας ἀπὸ τὸ κρασί κουτοῦκι
 Ἀπὸ πίσω ἀπ' τὸν Ἄημο τραγουδοῦ μ' ἓνα μπουζοῦκι.

Πῶ! πῶ! πῶ! πῶ! Χρισέ μου!.. τ' εἶν' ἐκεῖνο τὸ συναφι!
 Γιὰ κυττᾶτε... εἶνε ὄλοι οἱ ἐφημεριδογράφοι.
 Ὁ Κορέσιος, ὁ Λούης, ὁ ζουρλὸς Λογιωτατίδης,
 Ὁ γκαβὸς ὁ Μαυρομμάτης, ὁ Διονύσης, ὁ Γονίδης,
 Ὁ Βαμπᾶς και ὁ Τσαρτόλιας μὲ τὸ κλούβιο τὸ κεφάλι,
 Τῆς «Πυκὸς» ὁ Μανταφούνης, και δὲν ἔξέρω πόσοι ἄλλοι

τόν καιρό θά γείνη καλή συγγραφή. "Επει-
τα τό συμφέρον μας είνε νά έχωμεν τήν
εύναιαν τῶν γυναικῶν. Τήν ἴδια δουλειά κά-
μει καί ὁ Καμπούρ—Ἐφέντης ἐπαινῶν πό-
τε τήν μίαν διά τό πιάνο της, πότε τήν
ἄλλην διά τά κάλλη της κλπ. Ἀντιθέτως
δέ πάλι νά ὑβρίζωμεν τόν Βλάχον, διότι εἶ-
νε ὁρασήτατος καί μοχλοφόρος καί φαν-
τασμένος ἀνθρώπιος. Ἄν πῆς διά τόν
Κορομηλῆ; αὐτόν δά νά τόν σπάζωμεν,
διότι ἐνῶ εἶνε τόσον βλάξ καί ἀμαθής ὁ
βρωμάνθρωπος τολμᾷ νά σοῦ κάμη μέ ξένα
ἔργα τόν συγγραφέα καί πότε περτείνους
καί πότε ἐρωτικῶς θυσίας μᾶς βγάξει.
"Ὅσον διά τόν Καμπούρ—Ἐφέντην, αὐτοῦ
θά θά τοῦ πάρῃ ὁ διάβολος τόν πατέρα.
Θά τόν ψωφῆσωμεν ἄν τόν φωτίσῃ ἡ κου-
ταμάρα του νά τυπώσῃ πάλιν καμιά νέαν
πατρίδα καί νεότητα. Τόν Ροῖδην ὡμως πρό
πάντων νά τόν λυσσάζωμεν. Καί ἐν γενεί
ὄλην τήν φάραν τοῦ ἀμοιβαίου θαυμα-
σμοῦ συστηματικῶς νά πολεμῶμεν διά
παντός μέσου ἠθικοῦ, καί τό κάτω κάτω ἄ-
μα μᾶς καπνίσῃ καμιά ἡμέρα ἐξεγείρομεν
ὄλο τό Ψυρι καί συλλαμβάνομεν τόν Καμ-
πούρ—Ἐφέντην, καί τόν εὐεῖδῃ Μογγόλον
καί τοὺς σαπίζομεν ἔς τό ξύλο. Τώρα, ἀφοῦ
σοὶ ἐδήλωσα τόν σκοπόν μου, ἄς σέ δηλώ-
σω καί τά μέσα της πραγματώσεως αὐτοῦ.
Διά νά ιδρύσωμεν καί ἡμεῖς τόν ἰδικόν μας
ἀμοιβαίον θαυμασμόν νά ἀνάγκη νά
ἔχωμεν πέντε δέκα ἐφημερίδας τῶν φρονι-
μάτων μας, ἵνα ἐκ συμφώνου ψέγωμεν καί
ἐπαινώμεν ὄν τινα θέλομεν. Λοιπόν, τόν
«Λαόν», ἄμα παύσῃ ὁ Ἀριστοφάνης γρά-
φων κατά τοῦ Σαρπάλου, καί τοῦ θεοῦ
υἱοῦ τοῦ ἡγουμένου Αἰγίνης, δέν θέλει πο-
λύ σοφία ὅτι τοὺς καθιστῶμεν πειθήνια ὄρ-
γανά μας. Ἐπίσης καί τήν «Ἡαλιγγε-
σίαν» τήν φέρομεν εἰς τὰ νερά μας, ἀρκεῖ
νά ἀφήσῃ ὁ Ἀριστοφάνης νά κτίσῃ ὁ Ἄγ-
γελόπουλος ἔς τό οἰκόπεδο τοῦ μετοχίου
τῆς μονῆς Κλειστῶν, τό «Ἐθνικόν Πνεῦ-
μα», ἀρκεῖ νά μὴ λέγῃς τόν Γονιδῆ ψάλλη,
ἡμποροῦμεν νά ριψώμεν τὰ δύκτια μας
καί εἰς τήν «Ἑλληνικὴν Ἀναπόκρισιν»,
ἂν μάλιστα καταδεχθῶμεν νά συμμαχῶμεν

μεν καί μέ τὰς στηλιτικὰς ἐφημερίδας τὰς
ἔχομεν ὄλας ὡς νευρόσπαστα, περὶ τοῦ
«Ἀλτ-Πασσα» καί συντροφίας δέν μᾶς μέλ-
λει τίποτε, ἡμέτεροι εἰσὶ. Καί ὁ Ἰσραηλί-
της Λούης τῆς «Αὐγῆς» καί αὐτὸς ρικός
μας εἶνε καί μὰ τό Β'. Νεκροταφεῖον καί
αὐτὴν τήν «Ἡμέραν» τήν προσυλιτίζομεν,
ἂν καί ἔγραφε καί αὐτὴ ὑπὲρ τοῦ ἀμοι-
βαίου θαυμασμοῦ, ἀρκεῖ νά συνηγο-
ρήσῃ ὁ Ἀριστοφάνης κατά τὰς ἐκλογὰς ὑ-
πὲρ τοῦ Βυζαντίου, καί τό «Βέλος» καί ἡ
«Ἰωνία» τῆς Σμύρνης καί αὐταῖς δικαῖς
μας εἶνε ἀρκεῖ νά τοὺς γράφωμεν εἰς τόν
Ἀριστοφάνη τίποτε Σμυρναϊκά. Διά τόν
«Νεολόγον» τῆς Κωνσταντινουπόλεως οὐ-
δεὶς λόγος, ἡμέτερος καί οὗτος. Ἀφίνω
τόν ἄλλον συρφετόν τῶν Ἀττικῶν ἐφημε-
ρίδων, αἵτινες δικήν σμαρίδων θά ἐπώνται
ἡμῶν αἰ μέν φοβῶ αἰ δὲ παρασυρόμεναι. Οὐ-
τω, εἴλιτατε Ἀριστοφάνες, κινουμέν φοβε-
ρὰν σταυροφορίαν κατά τοῦ νῦν ἀμοι-
βαίου θαυμασμοῦ, τὸν ἐξευτελίζομεν,
τόν μηδενίζομεν καί ὀλίγον κατ' ὀλίγον
τὸν στέλλομεν κατά διαβόλου. Ἐάν ἐγκρί-
νῃς τήν πρότασίν μου, σέ παρακαλῶ εἰδο-
ποιήσῃ με ὅπως φροντίσω καί εὔρω τόν
Σ. Καρούδην, τόν Ι. Βερβέρην, τόν Γ. Σου-
ρῆ καί τόν Η. Καλογερόπουλον καί τοὺς
ὄλους εἰς ἐνέργειαν, διότι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι
θα ἐκπνεύσωσι φωνοῦντες, πόλεμος ἰσόβιος
κατὰ τῶν λυμαιῶν τῆς φιλολογίας καί
διαφορῶν πάσης ἠθικῆς, βεβηλωτᾶς παν-
τὸς ἱεροῦ Ἀμήν.

Σέ εὐχομαι καλά Κούλουμα.
Ὁ φίλος σας φίλος
ΕΓΩ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὴν Τετάρτην ἐν τῷ εἰδικῷ δικαστηρίῳ
ἐξηκολούθησεν ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων.
Πρῶτος προσήλθεν ὁ Β. Τερζόπουλος εἰ-
πὼν, ὅτι ὁ ἀδελφός του Καλλίνικος τῷ εἶ-
πε μίαν ἡμέραν μετὰ τό γεῦμα, ὅτι ἔδωκεν
εἰς τόν Χαριτάκην 12 χιλ. δραχ. διά νά
τάς δώσῃ εἰς τόν Βαλαστέπουλον. Μετὰ

τοῦτον προσήλθεν ὁ Χρῆστος Τερζόπουλος
εἰπὼν, ὅτι ἤκουσεν ὅτι ὁ ἀδελφός του ἔδω-
κε χρήματα εἰς τοὺς ὑπουργοὺς καί εἰς τὴν
κ. Νικολοπούλου, ὅτι ὁ ἀδελφός του κατε-
στράτη ἀφότου ἐγένιν ἀρχιερεὺς καί θά ἔξη
ἀκόμη, ἂν δέν ἐγένετο δεσπότης. Μετὰ τοῦ-
τον προσήλθεν ὁ Ξηνταράκος Γρηγοράκης
εἰπὼν, ὅτι ὁ Ἀργολίδος παρεκατέθεσε 12
χιλ. δραχ. εἰς τόν Χαριτάκην διά νά τὰς
δώσῃ εἰς τόν Βαλαστέπουλον. Μετὰ τοῦ-
τον προσήλθεν ὁ κ. Παπαγεωργόπουλος
εἰπὼν, ὅτι ὁ Μέρμιγκας τῷ εἶπεν ὅτι ἔδω-
κεν 8 χιλ. δραχ. εἰς τόν Τερζόπουλον, καί
ὅτι ἐπισκεθεῖς ὁ Μέρμιγκας τόν Ἀργολί-
δος εἰς Ναύπλιον, τὸν ἠρώτησε πόσα χρεω-
στεῖ, οὗτος δὲ τῷ εἶπεν 25,000 δραχ. καί
στρέψας τήν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω, ἄς ἔ-
ψωνται, εἶπεν, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι μὲ κατέ-
στρεψαν. Μετὰ τοῦτον προσήλθεν ὁ Ι. Κα-
ζάκος εἰπὼν, ὅτι συνεβούλευε τόν Ἀργο-
λίδος νά φύγῃ, διότι δέν βλέπει πολλὰς ἐλ-
πίδας καί θά καταστραφῇ ἡ ὑγεία του, οὐ-
τος δὲ τῷ εἶπεν «ὄ, τι ἦτο νά δοθῇ ἐδόθη,
καί ἡ ἐπισκοπὴ εἶνε ἰδική μου». Μετὰ τοῦ-
τον προσήλθεν ὁ Κ. Ἀναγνωστόπουλος εἰ-
πὼν, ὅτι πολλάκις ὁ Ἀργολίδος τῷ ἔλεγε
ὅτι ἔχει χρεῖς καί παρακαλεῖ τὸν Θεόν νά
ζήσῃ διά νά τὰ ἐξοφλήσῃ. Μετὰ τοῦτον
προσήλθεν ὁ κ. Φιλοσοφόπουλος εἰπὼν, ὅτι
ἐδάνεισεν εἰς τόν Ἀργολίδος 6 χιλ. δραχ.,
καί ὅτι ὁ Ἀργολίδος τῷ εἶπεν ὅτι θά δώσῃ
εἰς τοὺς ὑπουργοὺς 12,000 δρ. Μετὰ τοῦ-
τον προσήλθεν ὁ Π. Ἀντωνόπουλος εἰπὼν,
ὅτι ἤκουσεν ὅτι ὁ Ἀργολίδος ἐδάνεισθη ἀπὸ
τόν Κόκκινον 5 χιλ. δραχμάς. Μετὰ τοῦτον
προσήλθεν ὁ Α. Μέρμιγκας εἰπὼν, ὅτι ἐδά-
νεισε τόν Ἀργολίδος 8 χιλ. δραχμάς. Μετὰ
τοῦτον προσήλθεν ὁ Δ. Δημητρακόπουλος
εἰπὼν, ὅτι ἤκουσεν ὅτι ὁ Ἀργολίδος ἐδάνει-
σθη ἀπὸ πολλοὺς ἕως 40 χιλ. δραχ.

Τὴν Πέμπτην δέν ἐγένετο συνεδρίασις.
Καί γῆς δέν ἐγένετο συνεδρίασις ἐνεκα
κακοδιαθεσίας ἐνὸς ἐκ τῶν δικαστῶν.
— Οἱ ἀδελφοὶ Τερζόπουλοι διαστρέψαν-
τες τήν ἀλήθειαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου,
κατηγγέλησαν ἐπὶ ψευδορκία.
— Πολλάκις ἐγράψαμεν μέχρι τοῦδε

Ἄπό τό πολύ μεθύσι ἔχουν γίνεο ὄλοι σκνίπα,
"Ὅλοι εἶνε σάν μαλτέζοι καί βαστοῦνε μᾶ πίπα,
Κ' εἶνε ὄλοι μέ μουντζούραις καί ἀλεύρια ἀλλειμμένοι,
Καί μ' ὀκτῶ σχοινιά μεγάλα καί πολύ χοντρά δεμένοι,
Καί φωνάζουν ὄλοένα μέ χαραῖς καί μέ κουδούνια
«Καί πηγαίνει ἔς τὰ περμπόλια καί μαζεύει καρντερούνια.»

Νά! ἐκεῖ καί ὁ Μιμῆς μας, ὁ μέγανος καββαλάρης,
Ἄπό πίσω ἀπὸ τούτους ἐντυμένους ἀρκοῦδάρας.
Τόν γνωστό Καμπούρ—Ἐφέντην γιά ἀρκοῦδά του βαστάει,
Καί τοῦ λέει νά τοῦ δεῖξῃ μέ τὰ σχήματα πῶς πάει
Εἰς τὴ γρηά τό βράδ' ὁ γέρος... καί κτυπάει ἕνα ντέφι,
Καί τοῦ λέει ὄλοένα «χόρευε, μωρὲ κενέφρη».

Νά! ἐκεῖ κι' ὁ Κανελίδης, ποῦ γιά ὄλα βρίζει λόγο,
Κι' ἀρχισε νά βάζῃ ἄρθρα θαυμαστά ἔς τὸν «Νεολόγον»,
Καί μᾶς γράφει ἄραις μάραις κουκουναράις κι' ὅ, τι θέλει,
Καί μᾶς λέει ὅτι τάχα ἀπ' τὴν Κηφισιά τὰ στέλλει
"Ἐνας Γερμανὸς μέγανος καί γραμματισμένος γέρος,
Ποῦ τὸν ἄφησε γιά πάντα ἡ νεότης καί ὁ ἔρωσ.

Μά κυττάξετε ὀλίγο καί ἐκεῖ εἰς τὴν Πλατεία
Τοῦ Συντάγματος μέγανη γαιδουροκαβαλαρία.
Νά! ἐκεῖ ὁ Κουμουνοῦρος ὁ πρῶθυπουργός... κοντὰ του
Ὁ καλὸς του Ζαημάκος, ἡ ψυχὴ καί ἡ καρδιά του,
Ὁ ἡγέτης Δεληγιώργης, καί κοντὰ σέ τοῦτον πάλι
Ὁ Τρικουπῆς κι' ὁ Λομβάρδος, οἱ φωστῆρες οἱ μέγανοι.

Ἄπ' τὸν ἕνα ὡς τὸν ἄλλο εἶνε ὄλ' ἀλευρωμένοι,
Καί ἀπάνω ἔς τὰ καπούλια τῶν γαιδάρων καθισμένοι.
Ἐμπροστὰ ὁ κύρ Χρηστίδης μέ τὰ πόδια περπατάει,
Κι' ἕνα ἀψηλὸ κοντάρι εἰς τὸ χέρι του βαστάει.
Ἄπό κάτω ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ καλοῦ Τζουμπέ μας στέκουν,
Καί εὐθὺς ἀρχίζουν ὄλοι, καί τό γαϊτανάκι πλέκουν.

Ἄλλὰ νά! καί ὁ Φιλήμων, ὁ μέγανος δημοκράτης,
Κι' ὁ Γεράσιμος Ζωχιός μας, ὁ καλὸς χατζαϊβάτης,
Καί ὁ Χοιδᾶς ὁ Ῥόκος, ποῦ σάν χόντζας πάντα σκούζει,
Καί εὐθὺς ὅπου θυμώσῃ κοκκινίζει σάν καρπούζι.
Ἄξυπόλυτοι κι' οἱ τρεῖς των τρέχουν μέσα ἔς τὴν Πλατεία
Τῆς Ὁμόνοιας, καί σκούζουν «Ζήτω ἡ δημοκρατία».

περὶ τῆς πολυκρότου ὑποθέσεως τοῦ Ζαχα-
ράκη. Δέν ἐπιστεῖομεν ὅμως ὅτι πολλοὶ
εὐθεῖς Καλάμιοι ἤθελον πιστεῖσαι, καί
ἄλλοι ἄλλοι ἐκ συμφέροντος δρῶμενοι ἤε-
θελον διαδώσει, ὅτι πάνθ' ὅσα ἐγράφησαν
ἐν τῷ «Ἀριστοφάνει» περὶ τῆς ὑποθέσεως
ταύτης ἐγράφησαν κατ' εἰσῆγησιν τοῦ υἱοῦ
τοῦ κ. Ζαχαράκη Κωνσταντίνου. Καί ἄλλο-
τε ὅτε ὁ «Ἀριστοφάνης» ἀντεπεξήρχετο
Ὁρασοῦς κατὰ τῆς Μαυρομιχαλικῆς σφείρας,
πολλοὶ ἐκ τῶν Καλαμίων ἐπίστευον, ὅτι
πάντα τὰ γραφόμενα κατὰ Μαυρομιχαλῶν
ἦσαν προϊόντα τοῦ καλάμου τοῦ δόκτορος
Καλαμῶν καί ῥήτορος τῶν νεκρῶν, ὅστις
ὄχι μόνον δέν δύναται νά κατακεραυνοβο-
λῇ τοὺς Ἐφιάλτας τῆς πατρίδος του, ἀλλὰ
καί αὐτὴν τὴν σκιάν του φοβεῖται τό αὐτό
συμβαίνει καί τώρα ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως Ζα-
χαράκη. Αὐτοῦμεθα ἐνδομύχως διά τὴν
τοσαύτην μωρίαν πολλῶν συμπατριωτῶν
μας Καλαμίων, τοῖς γνωστοποιοῦμεν δὲ
ἐπισήμως, ὅτι πάνθ' ὅσα γράφονται ἐν τῷ
«Ἀριστοφάνει» περὶ τῆς ὑποθέσεως Ζαχα-
ράκη προέρχονται ἀμέσως ἐκ θετικῶν πλη-
ροφοριῶν τῆς ἰδίας συντάξεως. Ἡμεῖς δέν
συνηγοροῦμεν ὑπὲρ τοῦ νέου Ζαχαράκη,
διότι δέν ἔχομεν σχέσεις μέ αὐτόν, ἀπλῶς
μόνον τὸν γνωρίζομεν, ἀλλ' ὀμιλοῦμεν ὑ-
πὲρ τοῦ δικαίου. Ὁ «Ἀριστοφάνης» οὐδέ-
ποτε συνηγόρησεν ἢ συνηγορεῖ ὑπὲρ ἀτό-
μου ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καί τοῦ δικαίου ὡ-
μίλησε, καί ὑπὲρ αὐτῶν πάντοτε ἀφάθως
θά ὀμιλῇ.

— Ἐνῶ ἡ Ἑλλ. Ἀτμοπλοικὴ ἑταιρία
ἔχει ναυτικὸν ἐργοστάσιον καί πολλὰ ἀτ-
μόπλοια, τὰ ὅποια ἐπαρκοῦσι πρὸς συγ-
κοινωνίαν τοῦ κράτους, ἐάν δὲ αἰ ἐκαστοτε
Κυβερνήσεις τῆ ἐχορρήγουν τὰς συνομολο-
γηθείσας ἐπιχορηγήσεις, θά εἶχεν ἀκόμη
πέντε ἀτμόπλοια πλουσιώτερα καί εὐρυχο-
ρώτερα τῶν ὑπαρχόντων, ἡ ἑταιρία τῶν
Πεταλάδων μέ τό σαπισκάραβόν της καθ' ἑ-
κάστην κάμνει διαμαρτυρήσεις καί στέλλει
ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἀναφοράς πρὸς τὴν Κυ-
βέρνησιν, εἰς τὰς ὁποίας, ὡς λέγει πάντο-
τε, ἐπονται πολλοὶ ὑπογραφαί, χωρὶς νά

Μά γιά 'δέτε ἐκεῖ πέρα εἰς τὴν βρῦσι Καλαμιώτη
Τὸν Παπαρηγόπουλό μας, τὸν μέγανο Φαναριώτη,
Ὁποῦ ἐγράψ' ἱστορία εἰς ὀκτῶ μεγάλους τόμους...
Ἐνδυμένος τζαρλατάνος περπαταί εἰς τοὺς δρόμους,
Καί βαστᾷ ἕνα κοφρίνι μέ ἱστορικοὺς μεγάλους,
Γερμανοὺς, Ἑγγλέζους, Ρώσους, Ἰσπανοὺς, Κινέζους, Γάλλους.

Μά γιά 'δέτε καί ὀλίγο εἰς τὸν δρόμον τοῦ Σταδίου
Κόκκινον τὸν δικηγόρον, καί τοῦ Πανεπιστημίου
Πρῶτανιν σοφόν, μέγανον... ἔχει κόκκινα τὰ χεῖλια,
Καί βαστάει εἰς τὸ χέρι μιὰ χιλιόρικη μπιτίλια
Μὲ κρασί τῆς Σαντορήνης, κι' ὄλο τρέχ' ἀπάνω κάτω,
Καί γεμίζ' ἕνα ποτήρι, καί τό φέρνει ὡς τὸν πάτο.

Μά γιά 'δέτε κι' ἐκεῖ πέρα σ' ἕνα δίτροχο ἀπάνω
Τὸν γιατρό τὸν Ὁρφανίδην μέ τὸν φίλον τοῦ Μπαλάνου.
Εἰς τὸ χέρι των βαστοῦνε γιατρικὰ καί ἐργαλεῖα,
Κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ πηγαίνουν γιά νά εὔρουν πελατεία,
Κ' εἰς τοὺς μασκαράδες κάνουν τὸν γιατρό καί τὸν μέγανον,
Κ' αἰσθάνονται μονάχοι, κι' ἐπαινεῖ ἕνας τὸν ἄλλον.

φαίνεται οὐδεμία. Ἐκτός δὲ τούτων, καί ὁ
Ἰσραηλῆτης Λούης τῆς «Αὐγῆς», ἀγνοοῦν-
τες πῶθεν ὀρωμένους, πλέκει συχνὰ πυκνὰ
στεφάνους δια τὸ σαπισκάραβόν τῶν Πετα-
λάδων, καί ἐπιφέρει ναυτικά σφίσματα καί
γνώσεις περὶ ἀτμοπλοίας, χωρὶς νά βλέ-
πῃ πέραν τῆς μινός του ἐπερχόμενος δὲ
κατὰ τῆς ἑλληνικῆς ἀτμοπλοικῆς ἑταιρίας
καί ἀποκαλῶν τοὺς διευθυντὰς ταύτης ἄ-
γύρτας, ψεύστας, φαύλους καί καταχρα-
στάς, ὑβρίζει καί τὴν ἐνεστῶσαν κυβέρνη-
σιν, οὐχὶ δὲ καί τὰς προηγούμενας, διότι
δέν σπεύδει νά καταστρέψῃ τὴν ἑλληνικὴν
ἀτμοπλοικὴν ἑταιρίαν, καί νά προσφέρῃ
πᾶσαν συνδρομὴν εἰς τὸ ἐκ 35 χιλ. φράγ-
κων σαπισκάραβόν τῶν Πεταλάδων, τὸ ὁ-
ποῖον, Θεοῦ εὐδοκῶντος, δέν θά βραδύνῃ
νά ταξειδεύσῃ διά τὸν ἄλλον κόσμον ὡς
ὄλους τοὺς ἐπιβάτας. Ἀψηρὸν τῆ ἀληθείας,
τοιοῦτοῦ μεγάλοι ἄνδρες, ὡς ὁ Λούης, νά
μένωσιν ἐκτός τῶν πραγμάτων πρέπει πάν-
ῳ, ὅτι ὑπάρχει καλὸν καί ὠφέλιμον ἐν τῷ
ἑλληνικῷ βασιλείῳ νά παραλύσῃ καί κατα-
στραφῇ, καί νά μένη μόνος δικτάτωρ ὁ
Λούης καί οἱ ὄμοιοι αὐτῷ, ὅπως ὅσον τά-
χιστα βελτιωθῇ ἡ ἀθλία κατάστασις μας.

— Ἐμμανεῖς ὁ συντάκτης τοῦ «Λαοῦ»
Λογιωτατίδης δι' ὅσα ἔγραφε κατ' αὐτοῦ
ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Σιζητήσεων» ὁ ἡ-
γούμενος τῆς μονῆς Αἰγίνης Ἀνθιμὸς Ἀν-
τωνόπουλος, λέγων ὅτι αὐτὸς τὸν υἱοθέ-
τησε καί πολλά ἐδαπάνησε ὑπὲρ αὐτοῦ,
σπουδάζοντος ἐν Γερμανίᾳ, ἐν τῷ τῆς Πέμ-
πτης φύλλῳ τοῦ «Λαοῦ» ἐπέρχεται Ὁρα-
σέως κατ' αὐτοῦ, καί διά τοῦ βαναυστέ-
ρου καί ἀισχροτέρου τρόπου ἀποκαλεῖ αὐ-
τόν τέρας, αἰσχρὸν, ἄθλιον καί ἐλεεινὸν.
Χωρὶς νά σεβασθῇ τοῦλάχιστον τό καλογη-
ρικὸν ῥάσον. Ἐχει ὅμως μέγα δίκαιον ὁ
Λογιωτατίδης νά ἐκτοξεύῃ καπηλικὰς καί
βαναύσους ὑβρεῖς κατὰ τοῦ ἡγουμένου Αἰ-
γίνης, διότι ἀφοῦ οὗτος τὸν ἀπεχόρησεν,
ἔγασε πᾶσαν περὶ κληρονομίας ἐλπίδα καί
τὴν βουλευτικὴν ὀέσιν, ἤδη δὲ ἀπελιπισθεῖς
δέν κάμνει ἄλλο παρά νά ὀγκανίξῃ ὡς Πή-
γασσος τῆς Πλάκας. Ὁ κόσμος εἶνε εἰς θέ-

σιν νά γνωρίζῃ κάλλιστα τὴν ποιότητά
τοῦ ὑβριζομένου, ὄν πάνυ σεβεται καί τι-
μᾷ, ὡς καί τὸ ὑβρίζοντος, ὅστις ἀπὸ τινὸς
καιροῦ κατέστη ἐπιφοβώτερος ὡς πρὸς τὴν
λύσσαν καί αὐτῶν τῶν σκύλων, καί ἀνάγκη
πᾶσα νά εὐρεθῇ λιβερίσ τις, ὅπως μὴ
ἡ μανιώδης λύσσα τοῦ λάβῃ μεγαλειτέρας
διασπάσεις.

— Μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλομεν, ὅτι ὁ λα-
τρός κ. Πύρλας, δούξ τὸν νενομισμένον ὄρ-
κον, ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ὡς τακτι-
κὸς καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Συγ-
χαίροντες ἐπὶ τούτῳ ἀπὸ καρδίας τῷ κ.
Πύρλα, εὐχόμεθα αὐτῷ ὅπως ἀπροσκόπτως
εἰσελθῇ εἰς τὸ ἀκανθώδες καί πολύμοχθον
τῆς καθηγεσίας στάδιον, καί μετὰ τοῦ χα-
ρακτηρίζοντος αὐτόν ζήλου ἐξακολουθῇ
πάντοτε τὴν ἀναθεθεῖσαν αὐτῷ λειτουργίαν,
μὴ δίδων τὴν ἐλαχίστην ἀκρόασιν εἰς τοὺς
ἀγρίους ὀγκανισμοὺς τῆς φαυλοτάτης ἑται-
ρίας τῶν Ἀμοιβαίου θαυμαστῶν.

— Τὴν χειρίστην ἐντύπωσιν προξενεῖ εἰς
πάντας ἡ διαγωγή τοῦ Π. Οἰκονομοπού-
λου ἐν τῷ εἰδικῷ δικαστηρίῳ, ὅστις ἐνῶ ὠ-
φειλε νά ἀπαχονισθῇ ὡς ὁ Ἰουδάς, ἂν εἶ-
χεν ἐνὸς παρὰ φιλότιμον, γελᾷ καί χαριεν-
τίζεται καί μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀπαθείας
ἔρωτᾷ τὸν ἕνα καί τὸν ἄλλον μάρτυρα. Φαί-
νεται, ὅτι θά τό ἔχη τιμὴ του, διότι δικάζε-
ται μέ ὑπουργοὺς καί ἀρχιεπισκόπους, ἐπρε-
πεν ὅμως νά τὸν τύπῃ ἡ συνειδήσις του,
ἂν εἶχε τοιαύτην, δι' ὅσα ἄλλα ἐπράξε.

— Ἐνεκα τῶν Ἀπόκρεω παραλείπομεν
πᾶν ἄλλο ἄρθρον, καί ἀσμένως καταχωρί-
ζομεν τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν, τὴν ἀνά-
γνωσιν τῆς ὁποίας συνιστῶμεν εἰς πάντα
φιλοπερίεργον καί ἀστείον ἀναγνώστην.

— Ἡ ἐκ Λαυρίου ἐπισταλεῖσα ἡμῖν δια-
τριβὴ καί πραγματευομένη περὶ πολλῶν
καί διαφόρων πράξεων τοῦ ἐκεῖ τελώνου κ.
Βουδοῦρη, θέλει καταχωρισθῇ εἰς τό προσε-
χὲς φύλλον, ἕνεκα ἐλλείψεως χώρου ἐπὶ
τοῦ παρόντος. Ὅστε ἄς ἔχῃ ὀλίγην ὑπομο-
νήν ὁ κ. Βουδοῦρης, καί ἐντὸς ὀλίγου θά μά-
θῃ τὸν διατριβεγράφον καί πολλὰ ἄλλα πε-
ρίεργα.

Γιά κυττάτε καί τὸν φίλον Κατζίηπέτρο σ' ἕν' ἀμάξι,
Ποῦ μέ νοῦ πολὺ καί γνώσι, μ' αὐστηρότητα καί τάξι
Τὴν καλὴν Ἀστυνομίαν ἕμερα νύχτα διευθύνει...
Ἄν καί δέν τό 'χε ἔς τὸ νοῦ του μασκαρᾶς κι' αὐτὸς νά γίνῃ,
Μά σάν εἶδε τόσους ἄλλους, ἀπεφάσισε νά βάλλῃ
Ἄρλεκινίκα ὠραία, κι' ἕναν κοῦκκο ἔς τὸ κεφάλι.

Μά γιά 'δέτε ἕνα πέρα ἕνα τάγμα δικηγόρων,
Παπουτζίδων καί δασκάλων, τοκὸγλύφων καί ἐμπόρων.
Μὲ τὰ μούτρα μασκαρένια τρέχουν μέσα εἰς τοὺς δρόμους,
Καί βαστοῦν δικογραφίαις, πολλοὺς κώδικας καί νόμους,
Λεξικά, γεωμετρίαις, τοκολόγια μεγάλα,
Σουβλία, πῆχες καί ψαλλίδια καί καταστιγα καί ἄλλα.

Γιά κυττάξετε ὀλίγο κι' ἐκεῖ πέρα εἰς τὴν Πλάκα
Ἐναν νεοπαντρεμένο καί πολὺ μέγανον βλάκα.
Μὲ τὴν νέα του κυρία περπαταί μέ καμᾶρι,
Καί τριάντα ἀπὸ πίσω τοῦ βαστοῦνε τὸ φανάρι.
Ὅλοι εἶνε μασκαράδες, καί ἐκεῖνος καί ὁ ἄλλος,
Μά ἐγὼ ποῦ γράφω τούτα εἶμ' ἀπ' ὄθους πιὸ μέγανος.

ΔΗΔΗΣΕ ΒΑΣΙΛΗ

ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΠΑΤΕΡΑ

ΧΟΡΕΨΕ ΜΠΡΕ ΓΙΑΝΝΗ

ΔΕΝ ΧΟΡΕΨΩ ΓΡΙΒΑ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΜΗΛΑΤΑΤΖΗ.

Δεν ενθουομαί και καλά, αλλά θαρρώ την Τρίτη
Έγινε μπάλος πλούσιος 'ς του Μπαλατζή το σπίτι.
Έκει έπροσκαλέσθηκαν όλοι οι Φαναριώται,
Οί Πρίγκηπτες, οί Κόμητες, κι' οί κάλπικοι ίππόται
Με της γραββάταις της πλατειαις, με τὰ όρθά κολλάρα,
Που κάνουνε το μάτι τους γαρίδα για πεντάρα.

Έκ' ήταν και ο ψεύτικος γιατρός Θεοδωρίδης,
Και ο Μπαλάνος ο γνωστός, εκεί κι' ο Όρφανίδης,
Και ο Παπαρηγόπουλος, ο Κόχκινος, και άλλοι
Παιδαυεμένοι κύριοι και ευγενείς μεγάλοι,
Κυρίες Φαναριώτισσαις και ή κοκεταρία,
Ο Άμοιβαίος Θαυμασμός κ' ή άριστοκρατία.

Έκ' ήταν και ο Άννινος και ο κουφός Ροϊδής,
Ο Φρά—Βασίλης, ο Βαμπάς και ο Μωραϊτίδης,
Ο Βλάχος μας ο ποιητής, ο Σούτσος ο λεβέντης,
Και ο τραμπούκαρος Μιμής, και ο Καμπούρ—Εφέντης,
Και ο Παναγιωτόπουλος με το πλατύ κεφάλι,
Που κάνει τον βαρύτονο και μέσ' 'ς τον δρόμο ψάλλει.

Άλλοι σαν οβούρες γύριζαν μέσ' 'ς του χορού την σάλα,
Και έπιναν δροισιτικά και τσάι με το γάλα,
Άλλοι γελοούσανε με μία και άλληνε κοκέτα,
Άλλοι σε μία κάμαρα έπαίζανε πασέτα,
Και τ' Άμοιβαίου Θαυμασμού ή νέα έταιρία
Καλαμπουράκια έκανε και έλεγε άστεία.

Μα έξαρνα έπρόβαλλε 'ς τη μέση ο Μογγόλος,
Και ο Καμπούρ—Εφέντης μας, χαρά και έρωσ όλος.
Ένας τα γένεια τράβαγε, κι' ο άλλος το μουστάκι,
Κι' οί δύο έπαίζαν λαμπρά τον βλάκα τον Κουκάκη,
Έχεινν του Μιμίκου μας την θεία κωμωδία,
Που πλούτισε την ποίησι και την φιλολογία.

Άφου κι' οί δύο τεχνικά τον βλάκα παρατήσαν,
Μία κωμωδία Γαλλική άμέσως άρχίνισαν,
Και έϊπαν τόσα νόστιμα ανέκδοτα άστεία,
Που σε μεγάλη βρίσκομαι ως τώρα άπορία
Πως δεν τα καταχώρισαν εις την Έφημερίδα...
Μπορεί όμως να τά 'βαλαν, κ' εγώ να μην τά είδα.